

Надія Куш, 1969р.

Моє родинне гніздо

Родинне гніздо завжди манить до себе і навіки залишається у пам'яті. Це тому, що саме там ти приходиш у велику країну «життя», саме там пізнаєш світ і вчишся його премудростям. Надія Макарівна народилася у 1951 році в селі Новоставці Гоцанського району. Її батьки були звичайними сільськими трудівниками, працювали у колгоспі. Село Новоставці потопало у садах. Найкращі сади були на вулиці, де проживали чехи.

– Моя мама багато нам розповідала про чехів, бо вона у них служила, – розповідає пані Надія. – Казала, що то були добрі люди, працьовиті, хороші господарі. У них навіть будинки були побудовані на свій лад, а у садах росли різноманітні дерева.

Процвітання тобі, Льонокомбінате!

Рівненський льонокомбінат кликав молодь до себе звідусіль. Почувши про підприємство, приїхала сюди з Гоцанщини і Надія Макарівна Куш

КТТ, 1972р.

– Я не могла визначитися куди мені йти. На думку постійно спадали рядки з віршу: «Швидше човники літайте». І я прийняла рішення йти працювати на Рівненський льонокомбінат. Коли я прийшла в училище, то вже твердо знала, чого хочу. Я хотіла стати ткалею складного асортименту, але мені відмовили, бо група була вже сформована. Мені запропонували йти у групу ткацького простого асортименту, і я погодилася. Житло винаймали з дівчатами у приватній квартирі. Одного разу до господині прийшли гості, яким я дуже сподобалася. Пізніше вони познайомили мене зі своїм сином. Через

його премудростям. Надія Макарівна народилася у 1951 році в селі Новоставці Гоцанського району. Її батьки були звичайними сільськими трудівниками, працювали у колгоспі. Село Новоставці потопало у садах. Найкращі сади були на вулиці, де проживали чехи.

– Моя мама багато нам розповідала про чехів, бо вона у них служила, – розповідає пані Надія. – Казала, що то були добрі люди, працюючі, хороші господарі. У них навіть будинки були побудовані на свій лад, а у садах росли різноманітні дерева.

Через село протікала річка Будяківка, у Бугрині вона впадає у Горинь. За річкою був величезний луг, покритий усілякими луговими квітами. Були у селі млин та ферма, які працюють до цього часу. У колгоспі було дуже багато коней. Розводили і курей, але коли побудували птахоферму у Бугрині, то перевели їх туди.

Колись у селі було дуже багато молоді, на свята всі не поміщалися до клубу. А зараз молодь роз'їхалася, незважаючи на те, що умови проживання у селі стали набагато кращими: провели до села газ, телефон та воду. Земля у Новоставцях родюча, тому сіяли все: і зернові, і картоплю, і різні овочі. Багато поля засівали цукровими буряками. Ми з братом часто ходили на бурякові плантації допомагати мамі.

Школа у селі була лише початкова. У 5 клас я ходила вже у Бугринську середню школу. На канікулах ми працювали на консервному заводі, який був у сусідньому селі. Ми раділи з того, що мали свої зароблені гроші. Також ми брали участь у будівництві доріг. Школярі вантажили та розвантажували з машин пісок, для прокладання бруківки. Такими були наші розваги. Вихідними у клубі завжди були танці та кіно. Так проводила молодь свій вільний час. У селі також була дерев'яна церква, але у часи радянського свавілля її зруйнували. У 1991 році люди своїми зусиллями побудували нову цегляну церкву. Храмове свято, як і раніше, припадає на Івана Милостивого (25 листопада). Наша родина в цей день з'їжджається до стареньких уже батьків, щоб провідати та допомогти чимось. Відвідавши рідну землю, заряджаєшся позитивною енергетикою та новими силами.

Мене покликало Рівне

Навчаючись у школі, ще нічого особливого не планувалося на майбутнє. Після отримання атестата про середню освіту молода дівчина пішла працювати на Бугринський консервний завод. Працюючи та спілкуючись із однокласниками, побачила, що всі кудись мандрують, шукаючи свою дорогу. Надія вирішила й собі поїхати до Рівного.

постійно спадали рядки з віршу: «Швидше човники літайте». І я прийняла рішення йти працювати на Рівненський льонокомбінат. Коли я прийшла в училище, то вже твердо знала, чого хочу. Я хотіла стати ткалею складного асортименту, але мені відмовили, бо група була вже сформована. Мені запропонували йти у групу ткацького простого асортименту, і я погодилася. Житло винаймали з дівчатами у приватній квартирі. Одного разу до господині прийшли гості, яким я дуже сподобалася. Пізніше вони познайомили мене зі своїм сином. Через деякий час ми з Анатолієм одружилися. Народилося у нас двійко дітей: донечка Людмила і син Олександр. Вони вже дорослі, закінчили університети і працюють.

А розпочиналося все з КТТ, ткацького виробництва, куди прийшла Надія після училища. Відпрацювала вона на Рівненському льонокомбінаті 39 років:

– Коли я прийшла у цех, то була ще неповнолітня і працювала за скороченим графіком на мішечній дільниці. Ми випускали мішкову тканину. Старі верстати були дуже важкі, але через деякий час на зміну їм прийшли безчовникові – АТПР-120. Вони були легкі, швидкі і практичні. Я виконувала норму. Пізніше мене поставили на розширену зону обслуговування. За норми 6 верстатів, я обслуговувала 8 і 10. Брала активну участь у соцзмаганнях. За високі показники праці була занесена на Дошку пошани, була кращою за професією, нагороджувалася грамотами, щомісячно преміювалася.

Я пригадую той день, коли отримала першу свою заробітну плату. Це було 111 карбованців. За них я купила татові костюм, а мамі тканину на костюм.

Робота мені подобалася, колектив теж. Я була комсоргом мішковинної і брезентової дільниць, членом цехового комітету, жіночої ради, наставником молодих ткаць. Їздила з колективом у туристичні поїздки. Користувалася авторитетом серед колег. Вийшовши на пільгову пенсію, Надія Макарівна ще 7 років працювала на льонокомбінаті.

Сьогодні льонокомбінату у моїх очах

Коли чуєш слово «льонокомбінат», то відразу здригається душа. Що з ним зробили?! Так могли вчинити тільки варвари. Зупинили роботу такого підприємства. Дуже боляче за людей, які там працювали і могли би ще працювати. Та не буває горя без добра. Завдячуючи новому власнику – Олегу Червонюку, підприємство оживає на очах. Надія Макарівна відвідала дві екскурсії:

Родинне гніздо веселить душу, 2006р.

– Не зрівняти ті умови праці, за яких працювали ми і теперішні працівники підприємства. Мені все дуже сподобалося. Лише не вистачає продукції з льону, яку ми колись виробляли. Хотілося б, щоб Рівненський льонокомбінат відновив у майбутньому її випуск. Адже випуск лляної продукції повинен бути, щоби назва підприємства відповідала виробництву. А взагалі, я у захопленні від теперішнього Льонокомбінату. Вважаю, що Олег Казимирович на правильному шляху.

А яким гарним і захоплюючим було 50-річчя Льонокомбінату! Довкола відбувалися різноманітні святковості. Я була присмно здивована запрошенню на свято, адже я давно там не працюю, а про нас, пенсіонерів, пам'ятають. Це було свято і для нас. Ми, колишні працівники, мали можливість зустрітися зі своїми старими друзями та поспілкуватися. Ми почули плани на майбутнє з уст Олега Казимировича. Дякую Вам за свято! Нехай у Вас усе складається якнайкраще. Здоров'я Вам, успіхів, здійснення усіх задумів, а Льонокомбінату – процвітання.

Лариса ГЛОВАЦЬКА

